

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtku v **právní věci žalobce: L.K., nar. „X“, bytem „X“, zastoupen: Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou, se sídlem Vinohrady 45, 639 00 Brno, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, ze dne 16.11.2015, č.j. KrÚ 73941/2015/ODSH/14, sp.zn. SpKrÚ 46815/2015/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Svitavy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19.6.2015, č.j. 34651-15/OD-onp/1883-2015, kterým byly podle § 123f odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jako neodůvodněné zamítnuty námitky žalobce podané proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů a uvedený záznam byl potvrzen. Rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vydané správním orgánem I. stupně bylo odůvodněno tím, že žalobce ke dni 17.2.2015 dosáhl hodnoty 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Oznámení o dosažení 12 bodů spolu s výzvou k odevzdání řidičského

průkazu mu bylo prostřednictvím držitele poštovní licence doručeno dne 26.2.2015 a následně dne 3.3.2015 podal žalobce proti uvedenému oznámení námitky v souladu s ust. § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dne 12.3.2015 nahlížel zmocněnec žalobce do správního spisu, přičemž mu byly pořízeny kopie pokutových bloků. Správní orgán I. stupně si na základě došlých oznámení o přestupcích vyžádal jednak blok k přestupku spáchanému dne 17.2.2015, za který byly žalobci připsány 3 body, přičemž z uvedené pokutového bloku vyplývá, že údaje včetně ověření totožnosti byly řádně vyplněny a dále, že žalobce pokutový blok na místě převzal, podepsal a s přestupkem souhlasil. Dále si správní orgán I. stupně vyžádal pokutový blok k přestupku spáchanému dne 28.2.2014, za který mu byly připsány 4 body. Rovněž z uvedeného pokutového bloku vyplynulo, že veškeré údaje, stejně jako totožnost žalobce, byly řádně ověřeny a vyplněny, žalobce pokutový blok podepsal a s přestupkem souhlasil. Dále si správní orgán I. stupně vyžádal pokutový blok k přestupku spáchanému dne 10.9.2013, za který mu byly připsány 3 body. Rovněž z uvedeného pokutového bloku vyplynulo, že tento byl řádně vyplněn včetně řádného ověření totožnosti žalobce, přičemž žalobce s přestupkem souhlasil. Dále si správní orgán I. stupně vyžádal pokutový blok k přestupku spáchanému dne 10.7.2012, za který byly připsány žalobci 2 body v jeho bodovém hodnocení. Rovněž tento pokutový blok vykazuje vyplnění všech požadovaných údajů, včetně řádného ověření totožnosti žalobce a podpisu a převzetí pokutového bloku žalobcem, včetně jeho souhlasu s přestupkem.

Žalobce byl řádně poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž této možnosti využil dne 25.3.2015, kdy mu byly pořízeny opět kopie pokutových bloků a oznámení. Na základě podnětu k doplnění dokazování ze dne 26.3.2015 správní orgán I. stupně doplnil správní spis o pokutový blok k přestupku ze dne 2.7.2011, za který byly žalobci připsány 2 body v jeho bodovém hodnocení, přičemž z tohoto pokutového bloku vyplynulo, že veškeré údaje byly řádně vyplněny, pokutový blok byl žalobcem podepsán a převzat na místě, s přestupkem žalobce souhlasil. Dále si správní orgán I. stupně vyžádal pokutový blok k přestupku spáchanému dne 12.1.2011, za který byl připsán žalobci 1 bod, rovněž tento pokutový blok byl řádně vyplněn, žalobcem podepsán, žalobce s přestupkem souhlasil. Dále si správní orgán I. stupně vyžádal pokutový blok k přestupku ze dne 16.7.2010, za který mu byly připsány 2 body, rovněž pro uvedený pokutový blok platí, že veškeré údaje byly správně uvedeny, žalobce s přestupkem souhlasil, podepsal jej a pokutový blok převzal. Konečně si správní orgán I. stupně vyžádal a správní spis doplnil o pokutový blok k přestupku spáchanému dne 15.7.2009, za který byly žalobci připsány celkem 2 body. Rovněž tento pokutový blok vykazuje řádné vyplnění veškerých údajů, ověření totožnosti žalobce, převzetí a podepsání pokutového bloku na místě, stejně jako souhlas žalobce s přestupkem.

V průběhu správního řízení podal žalobce podnět k přezkumnému řízení ve věci přestupku ze dne 28.2.2014, avšak podle sdělení příslušného orgánu nebyl tento podnět přezkoumáván s ohledem na uplynutí lhůty jednoho roku od právní moci rozhodnutí ve věci podle § 96 odst. 1 správního řádu, která je stanovena k zahájení přezkumného řízení. Výzvou doručenou žalobci dne 3.6.2015 byl tento opětovně poučen o možnosti seznámit se s podklady a o možnosti vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí. Žalobce uvedené možnosti nevyužil. Správní orgán I. stupně ve vydaném rozhodnutí, jímž zamítl podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, námitky žalobce jako neodůvodněné, uzavřel, že záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, a to na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích. Rovněž tak správní orgán I. stupně přezkoumal zákonnost odečtu bodů podle zákonných lhůt a v zákonem stanovené výši. I přesto, že žalobci byly provedeny odečty dosažených bodů, a to ke dni 16.7.2010 ve výši 2 bodů a následně ke

dni 3.7.2012 ve výši 4 bodů, dosáhl počet bodů žalobce ke dni 17.2.2015 hodnoty 12 bodů. Správní orgán I. stupně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-46 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze citovému zákonu obsaženému v bodovém hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“*

Žalovaný v rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, setrval na zhodnocení věci a právním názoru vyjádřeném správním orgánem I. stupně, když je třeba uvést, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které nebylo řádně doplněno. Rovněž žalovaný opřel svoje závěry o rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-46, jak již uvedeno shora, když zdůraznil, že v tomto typu řízení se přezkoumává soulad provedených záznamů se způsobilým podkladem pro takový záznam a počet připsaných bodů v tom ohledu, zda odpovídají příloze k zákonu o silničním provozu v bodovém hodnocení jednání.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou podle části třetí, hlavy II., dílu 1. (§ 65 a násl.) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž uplatnil následující žalobní body:

Žalobce tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí, když vychází z toho, že veškeré normy a principy trestního práva plně dopadají na oblast správního trestání, tedy i na záznam bodů v registru řidičů. Žalobce totiž tvrdí, že za přestupek ze dne 12.1.2011 obdržel 1 trestný bod, avšak podle novelizace zákona s účinností od 1.8.2011 za tento přestupek se již body neudělovaly, tedy má za to, že tento 1 trestný bod měl být z jeho záznamu ke dni 1.8.2011 vymazán. Dále žalobce tvrdí, že tento přestupek se stal před 5 lety, tudíž tento 1 trestný bod měl být zahrazen v souladu s principem zahrazení trestu po 3 letech, tedy ke dni 13.1.2014. Pokud jde o záznam 2 trestných bodů za přestupek ze dne 27.9.2012, rovněž tyto měly být zahrazeny po 3 letech, tedy ke dni 28.9.2015, když žalobce tento výklad odvozuje právě z toho, že se jedná o správní trestání, jak odkázal na judikaturu NSS a rovněž na judikaturu ESLP ve věci Öztürk vs Německo ze dne 21.2.1984. Žalobce trvá na tom, že s ohledem na ust. § 105 odst. 1 zák. č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku, je přiměřená a ústavně konformní doba na zahrazení dopravních přestupků, resp. bodů za tyto přestupky, každopádně 1-3 roky. Odkazuje se na to, že uvedené se objevuje i v odborné literatuře a rovněž, že se s tímto problémem zabýval i NSS, a to v rozsudku NSS ze dne 28.2.2011, ve věci sp. zn. 8 As 82/2010. V uvedeném rozsudku přitom NSS dovodil, že evidence bodů je sice možná, ale po přiměřené lhůtě by takový záznam neměl mít vliv na výši trestu. Z toho žalobce dovozuje povinné použití analogie s trestním právem ve prospěch pachatele i v této věci. Dále žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30.9.2015, č.j. 6As 114/2014-55, v němž bylo vysloveno, že body v bodovém hodnocení řidiče jsou trestem, nikoliv administrativním opatřením, čímž došlo k výraznému posunu v judikatuře NSS. Dle žalobce tak byl akceptován

princip retroaktivity ve prospěch pachatele přestupku, přičemž dle něj dalším akceptovaným principem bude nesporně princip zahazení trestu, kdy by měly být zahazeny záznamy starší 3. let automaticky.

Dále se žalobce vyjádřil k principu zákazu dvojího trestání *ne bis in idem*, když zdůraznil, že podle uvedeného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30.9.2015, č.j. 6As 114/2014-55, v bodě 40, došel tento rozšířený senát NSS dle žalobce k nesprávnému závěru, že záznam bodů je úzce spjat se samotným řízením o přestupku, a proto, jak bylo vysloveno v bodě 41 usnesení, se nejedná o porušení zásady *non bis in idem*, čili nejedná se o porušení zákazu dvojího trestání, když toto NSS odůvodnil tím, že obviněný není trestán za totéž jednání, za které byl již dříve potrestán, nýbrž že pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páchaní přestupků, nikoliv přestupky samotné jednotlivě, tedy že záznam bodů je sankcí svého druhu za speciální recidivu, která tvoří samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Žalobce s tímto výkladem nesouhlasí a poukazuje na to, že dané usnesení nebylo přijato jednomyslně. Argumentace žalobce dále spočívá v tom, že recidiva je přitěžující okolností a nemůže sama o sobě být samostatnou skutkovou podstatou. Žalobce namítá, že ačkoliv žádný zákon Policii ČR nenařizuje v rámci blokového řízení výši bodů projednat a do pokutového bloku zaznamenat, dle žalobce je k tomu Policie ČR i přesto povinna s ohledem na principy trestního práva a na ústavně konformní výklad zákona. Tedy žalobce vytýká žalovanému, že před vydáním rozhodnutí zjevně žádné řízení o bodech, jak vyplývá z obsahu pokutových bloků, nebylo vedeno. Námitky proti samotným pokutovým blokům v tom smyslu, že by žalobce přestupky nespáchal či pokutové bloky nepodepsal či jiné zcela konkrétní námitky, žalobce neuváděl. Žalobce toliko uvedl, že pokutové bloky neobsahují záznamy bodů a neobsahují ani sdělení obvinění právě ve věci případného připsání bodů.

Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na právním názoru vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž k uplatněným žalobním námitkám se vyjádřil následovně. Předně odkazuje na to, že musí vycházet z platné právní úpravy a že pokud jde o sporovaný záznam bodu z přestupku ze dne 12.1.2011, tak za tento byl žalobci ke dni 12. 1. 2011 připsán 1 bod do jeho registru řidičů. Novela zákona o silničním provozu, která již body do registru řidičů za daný přestupek neobsahovala, nabyla účinnosti ke dni 1.8.2011. Vzhledem k tomu, že byl 1 bod připsán žalobci k 12.1.2011, nejednalo se o případ, na který by retroaktivita mohla ve prospěch žalobce dopadat, neboť se jedná o případ skutkově odlišný od případu posuzovaného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30.9.2015, č.j. 6As 114/2014-55, kdy v případě posuzovaném NSS došlo ke změně právní úpravy v počtu přisuzovaných bodů po jeho spáchání ale před pravomocným rozhodnutím o něm. Oproti tomu v daném případě žalobce, v době, kdy nabyla novelizace účinnosti, již bylo rozhodnutí o přestupku pravomocné a body za přestupek již byly připsány. Nadto žalovaný uvedl, že tento 1 bod za přestupek ze dne 12.1.2011 nebyl do oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče započítán, neboť již dne 2.7.2012 byly žalobci podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, odečteny 4 body z celkového počtu dosažených bodů zapsaných v registru řidičů (ke dni 2.7.2011 měl žalobce zaznamenáno 5 bodů). Uvedené bylo provedeno proto, že po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců nebyla ode dne 2.7.2011 pravomocně uložena žalobci sankce za přestupek nebo trest za trestný čin spáchaný

jednáním zařazeným do bodového hodnocení. Následně po dni 2.7.2012 měl žalobce zaznamenan 1 bod za zbývající přestupek ze dne 2.7.2011, ke kterému se následně zaznamenávaly další body za následující přestupky, a to až do výše 13 bodů ke dni 17.2.2015, na základě čehož bylo žalobci oznámeno dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a zaslána výzva k odevzdání řidičského průkazu.

Pokud jde o námitky týkající se zahlazení bodů zaznamenaných do registru řidičů za přestupky ze dne 12.1.2011 a ze dne 10.7.2012, pak se žalobce dle žalovaného mylí, neboť nelze použít analogii trestního řízení, když podle ust. § 123e zákona o silničním provozu, je jasně stanoven způsob, kterým dochází k odečítání zapsaných bodů. Tuto možnost zahlazení nelze přitom dovodit ani z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30.9.2015, č.j. 6As 114/2014-55. Žalovaný k tomu zdůraznil, že naopak NSS toliko hovořil o možné budoucí právní úpravě (*de lege ferenda*).

Krajský soud doplňuje, že žalobce v replice na vyjádření žalovaného napadl způsob odečtu bodů, když zjevně v souvislosti s jeho domnělým nárokem na zahlazení na základě analogie trestněprávní úpravy uvedl, že i kdyby se odečítaly 4 body, není zřejmé, zda měl být odečten právě 1 bod vztahující se k přestupku z 12.1.2011. Uvádí, že podle principu *in dubio pro libertate* nelze dovodit, že právě tento 1 bod je tím bodovým záznamem, který byl skutečně odečten.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů, a to v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1, 2 s.ř.s., přičemž rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.

Krajský soud považuje na tomto místě za vhodné zabývat se podstatou rozhodnutí vydaného v řízení o námitkách a rozsahem jeho přezkumu, a to v souladu s konstantní soudní judikaturou. Právní úprava námitek a rozhodnutí o nich proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je obsažena v § 123f zákona o silničním provozu. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, nález Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne 22.5.2008, č.j. 6As 45/2005-188). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu. Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Tento závěr vyslovil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24.6.2009, č.j. 52Ca 10/2009-78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil

(srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, platí, že „*řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamenaná příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 5As 39/2010-76).

Zároveň je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydaném v blokovém řízení, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Jak již soud uvedl, správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom, přičemž je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 4.1.2012, č.j. 3As 19/2011-74). Jen v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, tak nelze z něj bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21.3.2012, č.j. 5As 118/2011-107 a ze dne 24.10.2013, č.j. 4As 102/2013-38). Ne však vždy vedou zjištění o nedostatcích formálních či obsahových náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů.

Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí o blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a „*teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81). Na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodu do registru řidičů tak nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby, při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby „*konkrétní*

jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním...nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Podstatné je, že „namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z konkrétní situace a je třeba „v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Např. takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81).

Žalobce v dané věci sporuje absenci zaznamenaných bodů přímo na pokutových blocích, které však z jiných důvodů nenapadá. Tedy žalobce neuplatnil takové námitky, jimiž by sporoval spáchání přestupků nebo například to, že nebyl na místě samém či že by nesouhlasil se spácháním přestupku. Žalobce nesporoval dokonce ani to, že mu byl připsán odpovídající počet bodů za konkrétní spáchané přestupky. To, že žalobce podal písemné námitky podle ust. § 123f zákona o silničním provozu, je mezi účastníky řízení nesporné, přičemž je rovněž nesporné a správním spisem prokázané, že správní orgány měly dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí o námitkách, neboť si kromě příslušných oznámení od příslušných orgánů vyžádaly i odpovídající pokutové bloky, které v kopiích založily do správního spisu a s nimiž se žalobce měl možnost seznámit a k nim se vyjádřit. Jak vyplývá již z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tento porovnal všechny podklady pro zápis bodů do registru řidičů, kterým byla jednotlivá oznámení o uložení blokových pokut a rovněž kopie pokutových bloků, s provedenými záznamy a s příslušnými zákonnými ustanoveními, přičemž dospěl k závěru, že počet bodů zapsaných žalobci je správný. Žalobce ani, jak již uvedeno, počet bodů zapsaných na základě jednotlivých pokutových bloků nesporoval, nýbrž sporoval to, že tyto nebyly následně vymazány či zahlazeny.

Tedy ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně vycházel z dostatečných podkladů, zcela nad rámec svých povinností, ale ku prospěchu věci, vyžádal veškeré kopie pokutových bloků, které byly řádně vyplněny. Prokázanou skutečností je, že na těchto pokutových blocích nejsou uvedeny body, které byly žalobci připsány za spáchané přestupky. K tomu je ale třeba dát za pravdu žalovanému, že taková povinnost z platné právní úpravy žalovanému neplyne, toho si je žalobce vědom, tedy nelze z takového důvodu případně rušit žalované rozhodnutí a žalovaného k takové domnělé povinnosti zavazovat. Proto ani žalobní námitka o tom, že rozhodnutí je nezákonné či nepřezkoumatelné, protože nebylo vedeno řízení ve věci zapsání bodů, nebylo sděleno obvinění a tyto body nebyly uvedeny na pokutových blocích, nemůže být důvodná, neboť takový procesní postup zákon žalovanému neukládá.

Provedení zápisu bodů do registru řidičů je samostatně upraveno v ust. § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno

oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Dále je v § 123f odst. 1,2 zákona o silničním provozu, upraven proces podání opravného prostředku, tedy námitek přestupce proti provedenému záznamu bodů, přičemž podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Pokud šlo o námitku žalobce, že se jedná o dvojí trestání, tedy že byla porušena zásada *non bis in idem*, lze odkázat právě na argumentaci, kterou uvedl i sám žalobce v žalobě, totiž že k takovému závěru rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 30.9.2015, č.j. 6As 114/2014-55 nedospěl (body 39-41): „[39] Rozšířený senát v této souvislosti podotýká, že zde nedochází k porušení zásady *non bis in idem* zakotvené v čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Cílem tohoto ustanovení je zabránit zahájení dalšího „trestního řízení“ o témže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto (rozsudek ESLP ze dne 20. července 2004, Nikitin proti Rusku, č. stížnosti 50178/99, bod 35; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 10. února 2009, Sergey Zolotukhin proti Rusku, č. stížnosti 14939/03, bod 107). O další „trest“ se nejedná v případě, že mezi řízeními existuje „dostatečně úzké spojení“ a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení (rozsudek ESLP ze dne 21. září 2006, Maszni proti Rumunsku, č. stížnosti 59892/00, bod 68; rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ze dne 13. prosince 2005, Nilsson proti Švédsku, č. stížnosti 73661/01). Tak je tomu i v případě bodového systému, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchání přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů. [40] K první uvedené rovině zásady *non bis in idem* rozšířený senát uvádí, že záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Ostatně i podle rozsudku ESLP ve věci Malige proti Francii je záznam bodů podobný vedlejšímu trestu (bod 39). [41] Pokud jde o druhý rozměr zásady *non bis in idem*, tj. o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, žalobce není ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve. Pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páčání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tedy sankcí *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.“

Jak uvedeno, závěrů NSS si je žalobce vědom, přičemž krajský soud nemá žádný racionální důvod se od tohoto kvalifikovaně vyjádřeného právního názoru NSS odklonit. Dle krajského soudu tudíž nedošlo k porušení této základní zásady trestního práva *non bis in idem*, neboť bylo jednoznačně vysloveno Nejvyšším správním soudem, že se jedná o speciální skutkovou podstatu, tedy o postih za opakované páčání přestupků, který spočívá v záznamu bodů v registru řidiče, nikoliv o opakovaný trest za jednotlivý konkrétní přestupek. Tedy ani tato žalobní námitka nemohla být důvodná.

Pokud jde o námitku, že měla být ve prospěch žalobce jako přestupce aplikována zásada retroaktivity ve prospěch obviněného a na základě uvedeného měl být vymazán 1 bod za přestupek ze dne 12. 1. 2011, pak uvádí krajský soud následující argumentaci. Podle čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, platí: *Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.* Rovněž k této otázce se vyjádřil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 30.9.2015, č.j. 6As 114/2014-55: „[42] S účinností od 1. 8. 2011 byl zákonem č. 133/2011

Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, počet bodů za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu snížen ze tří bodů na dva. Vzhledem k výše uvedeným závěrům je třeba konstatovat, že i na otázku počtu bodů, jaký se má zapsat do registru řidičů, je třeba aplikovat ústavní zásadu mající původ primárně v právu trestním, tedy že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny).[43] Touto ústavněprávní zásadou se Nejvyšší správní soud zabýval nejen ve výše citovaném rozsudku č. j. 6 A 126/2002 - 27, ale i v rozsudku ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77, publ. pod č. 1684/2008 Sb. NSS. V tomto rozsudku se soud věnoval i právně-filozofickému pojednání o smyslu trestání dle dřívějšího zákona a výchovném účinku trestu uloženého na základě takového zákona (v daném případě sankce za přestupek).[44] Společnost se vyvíjí a společně s ní se vyvíjí i vnímání potřeby sankcionovat určitá jednání. Tento vývoj pak může přinést i zmírnění určitých sankcí za jednání, jejichž trestání dosud přísnější sankcí by již nebylo účelné, výchovné ani potřebné. Dojde-li ke změně právní úpravy ve prospěch delikventa, musí být tato změna v běžících, resp. dobíhajících řízeních vzata v potaz; není však důvodem pro podání mimořádných opravných prostředků proti pravomocným správním rozhodnutím o deliktech (srov. též přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2006, sp. zn. 4 Tz 17/2006).[45] Rozšířený senát dodává, že projednávaný případ se týkal změny zákona v průběhu správního řízení, tedy v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správních orgánů o něm.“

Novela zákona o silničním provozu č. 133/2011 Sb. (relevantní část) nabyla účinnosti dne 1.8.2011, avšak přestupek žalobce ze dne 12.1.2011 byl v té době již pravomocně rozhodnut a bod za něj připsán. Nebyl tedy žádný důvod takový připsaný bod ke dni 1.8.2011 či později na základě ustanovení o snížení bodového ohodnocení spáchaného přestupku zakotveného touto novelizací vymazávat či odečítat, neboť jak již uvedeno shora, změna právní úpravy ve prospěch přestupce nebyla dána v době rozhodování o přestupku, nýbrž nastala až po právní moci rozhodnutí o přestupku a po zápisu bodů do registru řidičů. Právě touto okolností se případ žalobce významně odlišuje od případu posuzovaného NSS v rozsudku ze dne 26.10.2015 č.j. 6 As 114/2014 – 69, v němž byl na základě právního názoru rozšířeného senátu NSS uvedeného shora učiněn tento skutkový a právní závěr (bod 17): „Je-li záznam bodů v registru řidičů trestem, musí se na něj uplatnit ústavně garantované pravidlo použití mírnějšího, resp. příznivějšího pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, resp. čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy. Stěžovatel sice spáchal přestupek v době, kdy mu za něj podle platné a účinné úpravy měly být zaznamenány tři body do registru řidičů, o tomto přestupku však bylo pravomocně rozhodnuto a do registru řidičů byly body zaznamenávány již v době, kdy za totéž jednání pozdější zákon stanovil postih v rozsahu pouze dvou bodů. Úmluvy mu tak měly být za uvedený přestupek zaznamenány nikoli tři, nýbrž toliko dva body podle pozdějšího zákona, neboť ten je nepochybně na první pohled pro stěžovatele příznivější než zákon, který platil v době spáchání přestupku.“

Pokud jde o zhlazení či výmaz bodů za dopravní přestupky pro uplynutí doby 1 až 3 roků na základě analogie s trestněprávní úpravou, čehož se dovolává žalobce, v tomto ohledu se krajský soud plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, kdy tento jednoznačně objasnil způsob provádění odečítání bodů v registru řidičů žalobce, který je stanoven v § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu: (1) Řidiči, kterému nebyla ode dne uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení,

- a) po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů,
- b) po dobu 24 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů zbývajících po odečtení bodů podle písmene a),
- c) po dobu 36 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou všechny zbývající body.

Krajský soud je toho názoru, že jestliže zákon o silničním provozu odečítání bodů v bodovém hodnocení výslovně upravuje, pak není žádného prostoru pro použití analogie trestního práva pro zahlazování zapsaných bodů, neboť jak známo z obecné teorie práva, analogie se použije pouze v případě, jestliže konkrétní právní institut není v právu vůbec zakotven a je třeba z důvodu, aby nedošlo k odepření práva (*denegatio iustitiae*) vyplnit takovou mezeru v zákoně právě použitím analogie. O takový případ se ovšem nejedná, zákonodárce zcela jednoznačně vyjádřil svůj úmysl, jakým způsobem má být odečítání bodů v bodovém hodnocení prováděno. Pokud taková právní úprava z nějakých důvodů není vyhovující, pak je to otázka legislativní a nikoliv věc právního posouzení soudu v této konkrétní věci. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že institut odečítání bodů podle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu, je právním institutem, který sleduje obdobné právní následky právě jako institut zahlazení odsouzení zakotvený v § 105 trestního zákoníku - obdobně viz rozsudek ze dne 14. 3. 2014 č.j. 4 As 151/2013-25 /bod 27/: „*V této souvislosti lze poukázat na určité analogie, které lze spatřovat mezi institutem odpočtu bodů podle zákona o silničním provozu a zahlazením odsouzení podle § 105 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), které je odvozeno od toho, že odsouzený vede po výkonu nebo prominutí trestu anebo po promlčení jeho výkonu řádný život, a to nepřetržitě po zákonem stanovenou dobu, která je odstupňována podle délky uloženého trestu odnětí svobody, resp. uložení jiného druhu trestu. Teprve po uplynutí takto zákonem stanovené doby, počínající běžet dnem následujícím po dni, který určuje její počátek, lze na pachatele hledět, jako by nebyl odsouzen, přičemž tato doba musí rovněž uplynout celá, tedy včetně celého svého posledního dne (srov. § 139 trestního zákoníku a dále PÚRY, F. in Šámal, P. a kol. Trestní zákoník: Komentář. 2. vyd., Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1227). Ustanovení § 82 odst. 1 trestního zákoníku, které vymezuje zkušební dobu při podmíněném odsouzení k trestu odnětí svobody, ohledně které lze rovněž dovozovat určité analogie s dobou pro odpočet bodů z registru řidičů, potom výslovně stanoví, že „zkušební doba počíná právní mocí rozsudku“ jako právní skutečnosti, od níž je její běh odvozen. Zkušební doba musí být stanovena přímo v odsuzujícím rozsudku, a to v rozmezí od jednoho roku do pěti let, přičemž tato nemusí být určena na celá léta. I v případě podmíněného odsouzení je nepochybně třeba, aby se podmíněně odsouzený osvědčil po celou zkušební dobu, tedy aby tato doba uplynula celá, tj. včetně svého posledního dne (srov. § 83 odst. 1 trestního zákoníku a dále Trestní zákoník: Komentář, s. 1022-1023).“ Tedy krajský soud se plně ztotožnil s výkladem žalovaného, že jediné možné odečítání bodů v bodovém hodnocení je jednoznačně upraveno v § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu.*

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba nemohla být důvodná, neboť obsahovala argumentaci směřující proti údajnému porušení zákazu dvojího trestání, když se tento žalobní bod ukázal zcela nedůvodným, dále proti tomu, že nebyly zahlazeny body připisované žalobci na základě analogie s trestněprávní úpravou, když je zjevné, že proces odečítání bodů je přímo stanoven v zákoně o silničním provozu, tedy není důvod pro použití analogie podle trestněprávní úpravy a rovněž nebyl dán důvod pro použití retroaktivity pozdější právní úpravy ve prospěch žalobce a dále, když námitky žalobce ohledně toho, že nebylo vedeno samostatné řízení ve věci zápisu bodů za spáchané přestupky

a tyto zapsány na pokutových blocích jsou rovněž nedůvodné, neboť žádné takové řízení platná a účinná právní úprava nezná, přičemž námitky o neudržitelnosti bodového hodnocení jsou pro posouzení dané věci irelevantní. Je tedy zřejmé, že správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, když správní orgán prvního stupně v souladu s ust. § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, shledal námitky žalobce neodůvodněnými, a proto je zamítl a následně, když žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému dle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by významně přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. července 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová